

Renée Brouwer

Will You Still Love Me
Tomorrow?

Titel: Will You Stil Love Me Tomorrow?
Auteur: Renée Brouwer
Uitgever: Pumbo
Omslagfoto: Canva.com
Omslagopmaak: Canva.com
ISBN: 9789463451659

Copyright © 2017 Renée Brouwer, Hoofddorp

Voor mijn liefdevolle vader die altijd in mij geloofde.
En voor mijn wijze en lieve moeder die dat nog steeds doet.

Zoey

Roze, blauw, paars... Zoey keek vanuit het vliegtuigraam hoe de laatste twintig koffers het ruim in werden gegooid. Een beetje zenuwachtig checkte ze voor de laatste keer de tijd op haar telefoon. Over ongeveer vijf minuten zouden ze vertrekken. Ze zuchtte. Nog driehonderd seconden en dan zou het vliegtuig waarin ze zat met volle kracht een aanloop nemen voor een lawaaiërige stijging, recht de lucht in. Alsof ze in een achtbaan zat die plotseling in volle vaart achteruit kon schieten.

Brr... Het was Zoey's grootste nachtmerrie. Eigenlijk was ze nooit echt een held geweest in vliegen, maar gelukkig hadden haar ouders haar tijdens elke vakantie door haar grote vliegangst weten te slepen. Tot deze zomervakantie dan, want nu ze bijna zeventien was, mocht ze eindelijk voor het eerst alleen op reis, op bezoek bij haar lievelingstante in Londen. En hoewel ze er echt heel veel zin in had, zag ze echt al dagen op tegen de vliegreis. Want wat als er plotseling kortsluiting in de motor zou ontstaan? Of nog erger: wat als er een verdwaalde vogel in één van de propellers zou vliegen? Alleen al de bij gedachte werd ze spontaan misselijk.

‘Oké, nu stoppen!’ sprak ze zichzelf streng toe. ‘Het is maar 40 minuten vliegen, dat is nog minder dan een aflevering van *Pretty Little Liars!*’

‘Sorry lieverd, zei je wat?’

Verward keek Zoey naast zich. Ze was zo met zichzelf bezig geweest dat ze de vrouw die naast haar was komen zitten helemaal niet had gezien. Ze keek Zoey vriendelijk aan.

‘Oh, nee sorry, ik had het niet tegen u’, verontschuldigde Zoey zich een beetje verlegen. ‘Ik zat geloof ik hardop in mezelf te praten...’

‘Aha’, zei ze de vrouw begripvol. ‘Dat zijn vaak de beste gesprekken. Ik zal je niet langer storen.’

Ze gaf Zoey een knipoog.

Zoey glimlachte.

‘Nou eigenlijk vind ik het wel prettig dat u mij onderbrak. Ik zit mezelf toch alleen maar gek te maken. Ik heb een beetje last van vliegangst...’

‘Ach kind toch’, zei de vrouw. ‘Zeg maar ‘je’ hoor. En wat vervelend. Zal ik eens kijken of ik je kan helpen?’

Zoey haalde haar schouders op.

‘Ik weet niet of ik wel te helpen ben... Zodra ik een vliegtuig instap, verander ik gewoon in een angstvallig konijn. Het enige waar ik dan nog aan kan denken, is dat we neerstorten of dat we hoog in de lucht ergens tegenaan botsen en dat we dan allemaal via zo’n opblaasbare glijbaan het vliegtuig moeten verlaten. Pff... Ik krijg het er nu weer benauwd van...’

Zoey voelde hoe haar hart sneller begon te kloppen. Ze deed haar best om rustig adem te halen, maar ze kwam niet verder dan een slechte imitatie van een naar luchthappende zeehond.

‘Oké’, zei de vrouw die voorzichtig haar hand op die van Zoey legde. ‘Lieverd, kijk mij eens aan. Adem in... en... adem uit. Het komt goed, ik sleep je er wel doorheen. Vertel me eerst eens hoe je heet.’

Dankbaar keek Zoey haar aan.

‘Zoey’, zei ze een beetje nahijgend.

‘Mooie naam, Zoey’, zei de vrouw. ‘Ik heet Mary. Ik ben coach

en therapeut van beroep en als je wil, kan ik wat oefeningen met je doen zodat je je wat meer kunt ontspannen. Vind je dat goed?’

Zoey knikte. Ze wilde alles wel aangrijpen, zolang ze maar afleiding had.

‘Goed zo’, zei Mary. ‘Dan wil ik je nu vragen om even goed in je stoel te gaan zitten. Zet je beide voeten op de grond en laat je armen losjes langs je lichaam rusten.’

Zoey knikte en deed wat Mary vroeg.

‘Top’, zei Mary goedkeurend. ‘En dan mag je nu je ogen sluiten en je focussen op mijn stem.’

Een beetje onwennig sloot Zoey haar ogen. Het was lief van Mary dat ze haar wilde helpen, maar om nou meteen met haar ogen dicht in een vol vliegtuig te gaan zitten...

‘Toe maar’, zei Mary die haar twijfel zag. ‘Niemand die het ziet hoor, iedereen is vooral met zichzelf bezig.’

Zoey keek om zich heen en glimlachte. Mary had gelijk. Zelf had Zoey Mary ook niet direct opgemerkt.

‘Oke...’, zei ze daarom. ‘Daar gaat ‘ie.’

Ze sloot haar ogen en haalde nog een keer diep adem.

‘Heel goed’, zei Mary. ‘Voel de nieuwe lucht door je longen gaan en ontspan bij elke ademhaling elk stukje in je lichaam. Begin bij je tenen en ga langzaam door naar je voeten, je enkels en je benen.’

Zoey deed wat Mary zei en bij elke ademhaling ging ze in haar hoofd één voor één haar ledematen af.

‘Vergeet dat je in een vliegtuig zit en vergeet alle geluiden om je heen’, ging Mary verder. ‘Het enige wat voor jou belangrijk is, is mijn stem. Laat je meevoeren door haar klank en ervaar hoe licht je je erdoor voelt. Alsof je als een veertje door de lucht zweeft.’

Onbewust ontspande Zoey haar hele lichaam. Haar benen, haar buik, haar armen; alles voelde zwaarder. Alsof ze langzaam steviger in haar stoel werd gedrukt.

‘En terwijl je door de lucht zweeft, kom je een paar wolken

tegen. Ga er doorheen en voel wat het met je doet.'

Met haar ogen dicht glimlachte Zoey toen ze door een denkbeeldige wolk heen ging. Een heerlijk rustgevend gevoel stroomde door haar lichaam.

'Zie je de volgende wolk?' vroeg Mary.

Zoey knikte.

'Ga daar ook doorheen. Zie je er nog meer?'

Zoey knikte opnieuw.

'Ja, nog drie.'

'Prima. Ga daar ook maar doorheen', zei Mary.

Even was het stil. De volgende wolken waren wat dikker dan de eerste, dus het kostte Zoey iets meer tijd om er doorheen te gaan.

'Ja, ik ben er', zei Zoey na ongeveer dertig seconden.

'Oké', zei Mary. 'Kun je me vertellen of je iets ziet?'

Zoey schudde haar hoofd.

'Ik kan niet echt wat zien, maar ik voel het wel. Het voelt alsof...'

Ze moest even nadenken hoe ze het het beste kon omschrijven.

'Het voelt alsof ik verliefd ben', zei ze toen. 'Alsof ik samen met iemand ben.'

'Ah!', zei Mary. 'Dat is een interessante...'

Hoewel Zoey ergens de verbazing wel hoorde in Mary's stem, schonk ze er verder geen aandacht aan. Ze voelde zich opeens zo gelukkig en geliefd, het enige wat ze wilde, was zich daar op focussen.

'Ik zie dat het wat met je doet', zei Mary. 'Ik geef je even een momentje, oké?'

Zoey knikte. *Verzin ik dit nou?* vroeg ze zich ondertussen af. Ze stond vast volkomen voor schut met haar ogen dicht middenin een druk vliegtuig. Maar toch, ze kon er niks aan doen. Haar buik explodeerde zowat door alle vlinders die ze ineens druk voelde fladderen. Zonder dat ze het doorhad, ging ze met haar hand naar

haar hals. Ze had het gevoel alsof ze er heel zacht en liefdevol werd gekust.

‘Weet je misschien hoe de persoon heet met wie je samen bent?’ vroeg Mary opeens.

‘Nee’, antwoordde Zoey direct. Plotseling voelde ze zich verdrietig worden. Ze kon de persoon met wie ze was niet zien, maar ze voelde dat hij er opeens niet meer was. Ze was alleen en het was erg donker.

‘Wat is er?’ vroeg Mary die Zoey’s gezicht zag veranderen.

‘Ik weet het niet’, antwoordde Zoey. ‘Ik voel me opeens zo leeg. Alsof ik helemaal alleen ben.’

‘Maar ik ben bij je’, zei Mary.

‘Dat weet ik’, zei Zoey. ‘Maar ik kan het niet uitleggen. Ik weet dat ik naast jou in het vliegtuig zit, maar tegelijkertijd heb ik ook het gevoel alsof ik ergens heel ver weg ben. Het lijkt wel alsof... alsof ik in nog een andere wereld zit.’

‘Ja’, zei Mary begrijpend. ‘Ik denk dat je daar gelijk in hebt en ik snap dat dat best overweldigend kan zijn. Maar Zoey, voordat ik je zo weer terug ga halen; wil je niet nog heel even rondkijken?’

Zoey dacht na. Ze twijfelde. Het voelde zo donker en zwaar om haar heen, het liefst wilde ze er eigenlijk zo snel mogelijk weg.

‘We kunnen samen kijken of we het een beetje lichter kunnen maken?’ stelde Mary voor.

‘Oké’, zei Zoey. Hoewel ze het opeens een beetje eng vond worden, was ze ergens ook nieuwsgierig. Wat gebeurde er allemaal?

‘Goed’, zei Mary. ‘Kijk eens of je ergens een lamp of een kaars kunt vinden. Zijn die aanwezig op de plek waar je nu bent?’

Zoey voelde met haar handen. Ze kon totaal niks zien, dus ze hoopte dat ze misschien iets op de tast kon vinden.

‘Ik heb wat!’, zei ze toen ze voelde dat ze een kandelaar vastpakte.

‘Heel goed’, moedigde Mary haar aan. ‘Is hij aan?’

Langzaam zag Zoey een vlammetje opkomen.

‘Ja...’, zei ze. ‘Hij licht nu op.’

‘Prima’, zei Mary. ‘Kun je nu wat meer zien?’

Opnieuw keek Zoey rond. Plotseling begon haart hart in haar keel te bonzen.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Mary. ‘Wat zie je?’

‘Ik ren door een smalle gang’, antwoordde Zoey. ‘Volgens mij ben ik in een kasteel. Ik heb een zware, ouderwetse jurk aan en ik til mijn rok op. Ik ben op zoek naar iemand, maar ik zie niks. Ik ben een beetje in paniek. Ik ben... ik ben helemaal alleen!’

Zoey had geen idee waar het vandaan kwam. Ze schreeuwde het uit en de tranen stroomden over haar wangen

‘Oké Zoey’, zei Mary met een zachte stem terwijl ze haar hand op Zoey’s arm legde.

Ze schrok ervan.

‘Rustig maar’, zei Mary. ‘Ik ben bij je. Het is even genoeg voor nu. Ik ga je weer rustig terug halen. Oké?’

Zoey knikte snikkend.

‘Oké’, zei Mary nog keer. ‘Ik tel van drie naar nul en bij nul doe je langzaam je ogen weer open. Drie, twee, één, nul.’

Voorzichtig opende Zoey haar ogen. Het voelde vreemd, alsof ze heel lang geslapen had.

‘Hi’, zei Mary met een glimlach terwijl Zoey haar met knipperende ogen aanstaarde.

‘Welkom terug. Gaat het?’

Zoey knikte. Ze keek haar om. Ze had het gevoel dat ze heel ver weg was geweest. Snel keek ze naar buiten.

‘We vliegen al!’

‘Inderdaad’, zei Mary. ‘We zijn tien minuten geleden opgestegen.’

‘Maar ik heb er niks van gemerkt!’, riep Zoey verbaasd.

Mary knikte.

‘Nee, je was inderdaad diep onder hypnose. Ik moet eerlijk zeggen dat ik dit nog nooit eerder heb meegemaakt; zo snel en zo diep. Het enige wat ik wilde doen, was je helpen ontspannen, maar je ging al heel snel je eigen weg, dus ik heb je daar maar in gevolgd.’

‘Was ik onder hypnose?!’ vroeg Zoey verbaasd.

Mary knikte.

‘Ja en hoe...’

‘Maar ik had echt het gevoel dat ik in een totaal andere wereld was!’, zei Zoey die de tranen van haar wangen veegde.

‘Dat was je ook’, zei Mary. Ze glimlachte naar Zoey.

‘Lieverd, ik wil je niet bang maken, maar hoe denk jij over vorige levens?’

Zoey schoot in de lach.

‘Vorige levens? Ik heb geen idee. Waarom dan?’

‘Nou Zoey’, zei Mary toen ze haar hand pakte. ‘Ik denk dat jij zojuist onbewust terug bent gegaan naar een vorig leven, jouw vorige leven...’

Jonathan

Eigenlijk had Jonathan er helemaal geen zin in. Het enige wat hij wilde, was zijn koptelefoon opzetten en naar Drake en Rihanna luisteren op zijn telefoon. Maar goed, Jonathans vader was duidelijk geweest: het was belangrijk voor hem dat Jonathan met hem mee ging en dus had hij ermee ingestemd. En nu waren ze onderweg naar Norwich, de andere kant van Engeland en een autorit van meer dan twee uur. Ze waren inmiddels al een half uur onderweg en hadden nog niet veel gepraat.

‘Weet je al wat je tegen hem gaat zeggen als we hem zien?’ vroeg zijn vader opeens.

Jonathan haalde zijn schouders op.

‘Wat valt er te zeggen? We zagen hem daarvoor al bijna nooit en na mama’s begrafenis helemaal niet meer. En dat is inmiddels al drie jaar geleden...’

Zijn vader knikte.

‘Ja, maar hij blijft toch je opa. Er is toch vast wel iets wat je tegen hem wilt zeggen?’

Jonathan schudde zijn hoofd.

‘Ik zou niet weten wat. Mijn opa is ‘ie nooit geweest en zo’n leuke vader was hij nou ook niet voor mama. Je weet toch wat ze altijd over hem zei?’

Zijn vader knikte opnieuw.

‘Ja, dat zal allemaal wel, maar hun relatie was nou eenmaal ingewikkeld. En probeer je eens voor te stellen hoe het voor hem

moet zijn geweest. Zijn vrouw overleed twintig jaar geleden plotseling aan een hartaanval en hij stond er opeens alleen voor met zijn dertienjarige dochter. Je kunt over hem zeggen wat je wilt, maar hij heeft wel zijn best gedaan.'

Jonathan staaarde naar de weg en zuchtte.

'Het zal wel, maar achteraf was hij niet de enige die het overkwam...'

Zijn vader knikte.

'Ja Jon, het is vreselijk dat het ons ook moest overkomen. Je moeder had het verschrikkelijk gevonden als ze had geweten dat ze net als haar eigen moeder ook jong zou sterven aan een hartaanval en jou en mij zou moeten achterlaten.'

Jonathan slikte met moeite.

'Maar we redden ons wel, toch Jon? We doen het goed. Dat zou je moeder ook zeggen.'

Jonathan glimlachte. Opeens zag hij zijn moeder voor zich met haar twee duimen omhoog. Dat deed ze altijd als ze zei hoe trots ze op Jonathan en zijn vader was. 'Haar mannen', noemde ze ze vaak. Hij voelde een brok in zijn keel en kuchte. Het laatste waar hij zin in had, was huilen om zijn moeder. Ze was al drie jaar dood, maar er was nog geen dag voorbij gegaan dat hij niet aan haar had gedacht. Hoewel de scherpe kantjes er inmiddels wel een beetje af waren, miste hij haar nog steeds, iedere dag. Ook zijn vader had nog veel verdriet om de dood van zijn moeder. Hij deed altijd wel zo opgewekt, maar Jonathan wist dat hij eigenlijk nog heel erg verdrietig was. En ook dat voelde als een steek voor Jonathan, elke dag opnieuw.

'Denk je dat die ouwe nog wel een beetje bij kennis is?' vroeg hij zo nonchalant mogelijk aan zijn vader.

'En met die ouwe bedoel je je opa?' antwoordde zijn vader met een opgetrokken wenkbrauw. Hij wachtte niet op antwoord.

'Ja, dat denk ik wel. Dat zei de verpleegkundige in ieder geval

aan de telefoon. Ze vertelde dat hij op sterven lag en dat hij om ons had gevraagd.'

Jonathan knikte. Eigenlijk zag hij er best tegenop. Wat als die ouwe wel dood zou gaan waar zij bij waren?

Isabella, 1749

Honderd drieëntwintig dagen. Zolang was Isabella er al. Ooit telde ze de dagen, nu telde ze simpelweg alleen de kruisjes in het boekje onder haar kussen. Elk kruisje stond voor tien dagen en in totaal stonden er twaalf kruisjes en drie lichte streepjes. Over zeven dagen zou ze van die streepjes ook weer een kruisje maken. Maar tot hoelang? Wanneer zouden de kruisjes stoppen in haar boekje?

Isabella zuchtte. Ze had geen idee. Net zoals ze geen idee had waarom ze in het grote Engelse landhuis was. Ja, ze werkte er in de keuken, maar waarom haar vader er naartoe had gebracht, had hij niet verteld. Hij had op een ochtend gewoon gezegd dat ze wat spullen moest pakken en afscheid moest nemen van haar lieve moeder en haar drie jongere zusjes. Daarna waren ze op pad gegaan. Samen op de huifkar, terwijl de paarden hen vooruit trokken.

De hele reis had Isabella niks durven zeggen tegen haar vader. Hij was geen prater en eigenlijk kon Isabella zich ook geen enkel moment herinneren waarop ze ooit een goed gesprek met hem had gevoerd. Meestal was hij druk aan het werk op de boerderij en als hij al wat tijd over had, nam hij altijd vermoeid plaats voor de haard en keek hij nors voor zich uit.

Isabella vroeg zich af of hij ooit wel eens gelukkig had gekeken. Ach, wat kon ze er verder ook mee? Haar vaders wil was nou eenmaal wet, zelfs als ze geen idee had wat dat precies was. Voor het eerst in haar leven was Isabella blij geweest dat ze geen

antwoorden van haar vader hoefde te verwachten. Het had haar op de huid even wat tijd gegeven om haar ogen te sluiten en weg te dromen over het bloemenveld achter haar huis waar ze altijd zo graag kwam. Het was hoogzomer, dus de prachtige bloemen op het veld hadden volop in bloei gestaan. Terwijl de hoeven van de paarden ritmisch op het zandpad neerkwamen, dommelde ze langzaam in slaap. Terwijl ze voor een laatste keer danste tussen de mooie kleurige bloemen, voelde ze zich vrijer dan ooit. Hoe had ze toen kunnen weten dat dat gevoel nooit meer terug zou komen?

Verdrietig stond Isabella op van haar bed in het kleine kamertje waar sinds ze haar aankomst verbleef. Door het kleine raam keek ze naar buiten. Het was nog een beetje donker en de haan had nog niet gekraaid. Hoewel ze misschien beter even terug naar bed kon gaan, liep Isabella naar het smalle tafeltje tegenover haar bed. Slapen had toch geen zin meer, ze was zo moe dat het bijna pijn deed als ze haar ogen weer dicht zou doen.

Op het tafeltje lagen een aantal rollen papier. Het waren tekeningen die Isabella thuis gemaakt had. Ze pakte er één en hield hem tegen het licht, terwijl ze hem voorzichtig open rolde. De geruststellende ogen van haar moeder starden haar aan. Isabella glimlachte met gemengde gevoelens. Het was fijn om iets van haar moeder bij haar te hebben, maar tegelijkertijd worstelde ze met het feit dat het uitgerekend haar vader was van wie ze haar grote tekentalent geërfd had. Niet dat hij nog veel tekende, maar ze kon zich de vele tekeningen die hij vroeger van haar maakte nog goed herinneren. Wat was er toch met haar vader gebeurd?

Ach, ze kon er toch niks aan veranderen. Opnieuw keek ze naar buiten. Plotseling hoorde ze de haan kraaien. Vermoeid keek ze naar haar kapotte handen en voeten. Weer een dag keihard werken. Weer een dag die verschrikkelijke rugpijn. Ze vroeg zich af hoelang ze het nog zou volhouden...

Zoey

Vol ongeloof staarde Zoey Mary aan.

‘Een vorig leven? Ik?’ vroeg ze.

Mary glimlachte.

‘Ik snap je verbazing. We zagen het allebei niet aankomen. Maar wees gerust: bijna iedereen kan onder de juiste begeleiding terug naar een vorig leven. Jij had alleen niet veel nodig.’

‘Maar hoe kan dat dan? En waarom voelde het zo levensecht?’

Zoey draaide zich in haar stoel wat meer naar Mary, zodat ze haar beter kon aankijken. Wat vreemd om zo’n diep gesprek met een wildvreemde te voeren, dacht ze.

‘Omdat je onderbewuste waarschijnlijk stond te popelen om van zich te laten horen’, antwoordde Mary. ‘Hoewel je je eerst heel vredig en geliefd voelde, veranderde dat al snel in grote angst. Je zocht iemand en je was in paniek. Vaak duidt dat op een onverwerkt vorig leven.’

Met open mond keek Zoey haar aan. Een onverwerkt vorig leven? Zij? Ze maakte nooit wat mee!

‘Ben je nu toevallig verliefd op iemand?’ vroeg Mary.

Zoey schudde haar hoofd.

‘Nee, niet echt. Of, nou ja, er was wel iemand, Niels, maar dat is alweer een tijdje geleden. En om eerlijk te zijn: ik ben eigenlijk nooit verliefd op hem geweest. Ik wilde gewoon ook eens een vriendje en hij vond me leuk, dus ik dacht: waarom probeer ik het niet?’

Mary lachte.

‘Ja, je kunt het altijd proberen. Maar zo werkt de liefde natuurlijk niet.’

Zoey glimlachte.

‘Nee, het was ook niet zo’n succes. Maar waarom wilde u dat eigenlijk weten, of ik nu verliefd ben en zo?’

Mary dacht even na voordat ze antwoordde.

‘Nou, kijk lieverd... Ik wil je niet teveel beïnvloeden, want het is altijd het beste als iemand zelf zijn eigen ontdekkingsreis maakt, maar soms hebben onverwerkte vorige levens nog steeds invloed op ons leven nu. Vandaar dat ik vroeg of je nu toevallig op iemand verliefd bent, want misschien heeft die persoon ook iets te maken met de onverwerkte gebeurtenissen uit je vorige leven.’

Zoey schoot in de lach.

‘Niels?! Nou, dat kan ik me niet voorstellen. Hij was zo saai, ik heb nooit vlinders gevoeld ofzo.’

‘Hmm...’, zei Mary begrijpend. ‘Je bent natuurlijk ook nog jong. Het kan heel goed zijn dat je je geliefde uit je vorige leven weer opnieuw moet tegenkomen in dit leven.’

‘Zoals soulmates?’ vroeg Zoey.

‘Zo zou je het kunnen noemen ja’, antwoordde Mary.

‘Oh.’

Eigenlijk wist Zoey niet zo goed wat ze ervan moest denken. Natuurlijk vond ze vorige levens en paranormale dingen best interessant, maar opeens ging het wel heel diep met Mary. Alsof ze hierdoor eindelijk haar prins op het witte paard zou gaan vinden.

‘Weet je wat?’ zei Mary die haar gedachten leek te kunnen lezen.

‘Laat het allemaal gewoon even bezinken. Het is best veel wat jij zojuist ervaren heb, dus geef jezelf de tijd om het even te verwerken. En als je dan later nog vragen hebt of als je er meer in wil verdiepen, dan kun je mij altijd bellen.’

Ondertussen pakte ze haar handtas onder haar stoel en rommelde

er wat in.

‘Ah, hier heb ik hem!’, zei ze toen ze er een visitekaartje uitviste.

‘Kijk, dit is mijn telefoonnummer en e-mailadres, hier kun je mij het beste op bereiken. Ik ben Nederlands, maar ik woon al tien jaar met mijn man in Londen. Mocht je in je vakantie bijvoorbeeld een regressie-sessie willen doen bij mij, dan kan ik kijken of ik nog ergens een gaatje heb.’

Zoey knikte en nam het kaartje aan.

‘Bedankt! Ik zal het er met mijn tante over hebben. Ik denk dat zij ook wel geïnteresseerd is!’

Jonathan

‘En hoe vond je het?’ vroeg zijn vader toen ze na een klein half uur de auto weer instapten.

‘Nou, ik ben in ieder geval blij dat ‘ie niet het loodje heeft gelegd waar wij bij waren’, zei Jonathan.

Zijn vader lachte.

‘Ik ook’, gaf hij toe. ‘En het was goed om toch nog persoonlijk afscheid van hem te nemen. Ik weet zeker dat mama dat ook gewild zou hebben.’

Jonathan knikte afwezig. Terwijl hij zijn gordel omdeed, hoorde hij de zwaar piepende ademhaling van zijn opa nog in zijn hoofd. Toen hij vervolgens een vreselijke hoestbui kreeg, had Jonathan snel een stap opzij moeten doen om de zuster erbij te laten.

Zijn opa had longkanker en had er erg ziek uit gezien. Eigenlijk had Jonathan hem bijna niet herkend toen ze de kamer binnen kwamen en hem na lange tijd weer zagen. Misschien dat het ook door het ziekenhuisbed kwam en alle snoeren van de machine naast hem, maar zijn opa had wel twintig jaar ouder geleken. En hij was mager, echt heel erg mager.

Na ongeveer vijf lange minuten was de hoestbui eindelijk gestopt en zijn opa was doodvermoeid weer in zijn kussen gezakt.

‘Het gaat jullie goed, jongens’, had hij hijgend gezegd. Vervolgens had hij zich tot Jonathans vader gewend.

‘George. Bedankt dat je zo goed voor mijn meisje hebt gezorgd.

Je bent een goed mens.'

Daarna had hij nog één keer naar Jonathan gekeken.

'Je hebt precies haar ogen. Zorg dat ze trots op je kan zijn.'

En toen had hij zijn ogen gesloten en was hij in een diepe slaap gevallen.

Even hadden zowel Jonathan als zijn vader er met open mond bij gestaan. Was die ouwe nou toch heen gegaan waar zij bij waren? Moesten ze iemand roepen? Gelukkig klonk er precies op dat moment hard gesnurk. Thank god, had Jonathan gedacht. Zijn opa was gewoon in slaap gevallen.

Ook Jonathans vader had opgelucht adem gehaald en Jonathan bij zijn arm gepakt.

'Kom, Jon', zei hij terwijl hij hem mee de kamer uit nam. 'We laten hem rusten.'

Enmaal bij de deur keek zijn vader nog één keer om en Jonathan volgde zijn voorbeeld.

'Tot ziens David', zei zijn vader hij naar zijn schoonvader zwaaide. 'Tot we elkaar weer zien.'

Daarna waren ze de kamer uitgelopen en hadden ze niet meer omgekeken.

'Ben je wel oké?' vroeg zijn vader die nog steeds de auto niet gestart had.

Jonathan schrok op uit zijn gedachten.

'He? O, ja. Ja, ik ben oké', zei hij. 'Zoals ik op de heenweg al zei: ik had niet veel met hem.'

Zijn vader knikte.

'Oké Jon', zei hij terwijl hij de auto startte. 'Ik ben in ieder geval blij dat je bent meegegaan. Ik kon zien dat hij het heel erg waardeerde.'

Isabella, 1749

'Isabella, loop naar de waterpomp buiten en vul de bakken achterin de keuken. En vlug een beetje!'

Mevrouw Alexandra, de hoofddienstmeid, schreeuwde altijd zo hard dat Isabella vaak met piepende oren naar haar stond te knikken.

'Ja, mevrouw Alexandra', zei Isabella zacht terwijl ze naar beneden keek. Vervolgens liep ze naar de lege waterbakken in de hoek van de keuken.

Eigenlijk was mevrouw Alexandra helemaal geen mevrouw, maar gewoon een jongedame, net als Isabella. Als ze heel eerlijk was, schatte Isabella haar maar een paar jaar ouder dan zijzelf, maar dat zou ze natuurlijk nooit tegen haar zeggen.

Mevrouw Alexandra had een groot en nors gezicht. Haar bijna witte huid stak nog bleker af bij haar peperkleurige pluizige haar wat mevrouw Alexandra met moeite in een kleine nette knot wist op te steken. Eén blik van haar was genoeg om Isabella de rillingen over haar rug te bezorgen. En dus deed ze gehoorzaam wat mevrouw Alexandra haar opdroeg, zoals bijvoorbeeld het dringende verzoek haar altijd aan te spreken met 'mevrouw Alexandra'.

Isabella zuchtte. Wat een zwaar werk was het toch. Eerst moest ze de vier grote waterbakken één voor één naar de buitenplaats slepen, want leeg wogen ze allemaal al zo'n twintig kilo. Daarna moest ze ze vullen door het water via de zware hendel van de

waterpomp in de bakken te pompen, om ze vervolgens weer zo voorzichtig mogelijk terug te slepen, de keuken in.

En o wee als Isabella water zou morsen op de keukenvloer. Dan kon ze direct voor straf op haar knieën nog een extra keer de keukenvloer boenen.

In de ruim vier maanden die ze in de keuken van mevrouw Alexandra werkte, had ze het al zes keer moeten doen. Gelukkig was ze er inmiddels iets handiger in geworden. Echt niet morsen was onhaalbaar, maar stiekem snel de vloer droog vegen als mevrouw Alexandra niet keek, kon Isabella inmiddels als de beste.

Terwijl ze de vier waterbakken stuk voor stuk achter zich aan sleepte, veegde ze het zweet van haar voorhoofd. Het was broeierig warm buiten en de tientallen verstopte krekels zongen haar tegemoet.

Op de buitenplaats zag ze een aantal bedienden met elkaar in gesprek. Andere dienstmeiden had ze er nog nooit gezien. Eigenlijk zag ze die alleen in de keuken en nooit bij de waterpomp. Isabella vroeg zich af of zij het enige dienstmeisje was dat water moest halen. Terwijl ze haar rug rechtte en opnieuw het zweet van haar voorhoofd veegde, tilde ze haar weide rok wat op zodat ze beter op haar tenen kon staan. De waterpomp was iets te hoog voor haar, maar als ze op haar tenen stond, kon ze er net bij.

Plotseling hoorde ze iemand naar haar fluiten. Nieuwsgierig keek ze op. Het kwam van het groepje bedienden vandaan.

‘Zeg, blondie!’ riep de langste met halflang rossig haar in een staartje. ‘Gaat goed he met dat water halen? Ben je altijd zo goed met klusjes?’

Voordat Isabella begreep wat hij bedoelde, begon de groep hard te lachen. Het gaf de lange bediende direct de kans om nog een opmerking te maken.

‘Ik heb zelf ook nog wel wat karweitjes voor je hoor!’ zei hij terwijl hij naar zijn kruis greep.

Opnieuw klonk er bulderend gelach. Met een rood hoofd richtte Isabella haar blik snel weer op de waterpomp. Ze voelde tranen opkomen, maar deed haar best om ze weg te slikken. Ze dacht aan haar moeder, haar zusjes en het bloeiende bloemenveld thuis. Kon ze toch maar weer naar huis...

Zonder dat ze het doorhad, ontsnapte er een traan. Ze negeerde hem en ging stug door met water pompen. Nog een paar keer en dan had ze een volle bak.

'Gaat het?' hoorde ze opeens een stem naast haar zeggen. Geschrokken draaide ze haar hoofd. Twee oceaanblauwe ogen staarden haar aan. Zonder dat ze het doorhad, maakte haar hart een sprongetje.

'Gaat het?' vroeg de stem opnieuw. 'Trek je maar niks van ze aan. Ze hebben niks beters te doen...'

Met moeite wendde Isabella haar blik af van de prachtige ogen voor haar om de rest van het gezicht te verkennen. Het was een vriendelijke met mooie, volle lippen, een gave blanke huid en bruin halflang haar.

'Hoi, ik ben Ferdinand', zei de jongen. Hij stak zijn hand uit, maar Isabella reageerde niet. Ze was nog nooit door een jongen aangesproken, daar had haar vader wel voor gezorgd, dus ze had geen idee wat ze moest zeggen of doen. Ferdinand deed net alsof hij het niet doorhad. Hij trok zijn hand weer voorzichtig terug en legde hem op de waterbak die inmiddels vol was.

'Dat ziet er zwaar uit', zei hij. 'Zal ik je even helpen?'

Isabella knikte.

'Zeg maar. Waar moeten ze heen?'

Verlegen wees ze naar de keuken aan de overkant van de waterpomp.

'Prima', zei Ferdinand. 'Ik til hem wel.'

Hij zakte door zijn knieën en probeerde de bak op te tillen.

'Hallo zeg!' riep hij uit. 'Hoe zwaar is dit wel niet? En dat moet

jij alleen tillen? Dat gaat toch niet?!'

Hij rechte zijn rug en krabde op zijn hoofd.

'Even denken... Nou, volgens mij zit er niks anders op. Ik sleep hem wel.'

Terwijl Ferdinand de waterbak langzaam richting de keuken sleepte, liep Isabella achter hem aan. Met een bonzend hart staarde ze naar zijn achterhoofd. Zo 'n vriendelijke, knappe jongen had ze nog nooit ontmoet. Even vergat ze alles om haar heen. Zelfs de aanhoudende pijn in haar rug van al het slepen, voelde ze even niet. Maar toen ze in de keuken kwamen, werd ze weer hard de realiteit ingetrokken door mevrouw Alexandra's stem.

'Wat moet dat hier?!' schreeuwde ze.

Haar ogen gingen razendsnel van Ferdinand naar Isabella.

'Mijn keukenvloer! Helemaal nat! Kunnen jullie niet uitkijken? En waarom doe jij dit niet, Isabella? Ben je lui geworden?! Is dat het?'

Isabella kromp ineem toen mevrouw Alexandra dichterbij haar kwam staan.

'Sorry, mevrouw Alexandra, het spijt me', fluisterde ze.

'Ferdinand wilde me alleen maar helpen. Maar het zal niet meer gebeuren. Ik zal het voortaan alleen zelf doen.'

'Dat is je geraden ja!' riep mevrouw Alexandra.

Boos wees ze naar de emmer en de dweil in de hoek.

'Op je knieën. Schoonmaken. Nu!'

Vervolgens wendde mevrouw Alexandra zich tot Ferdinand.

'En jij! Wat doe jij hier? Ik heb toch gezegd dat ik je nooit meer wilde te zien? Weg! Nu!'

Ferdinand leek niet echt onder de indruk.

'Rustig maar, Alexandra. Ik ben al weg', was het enige wat hij zei.

Terwijl hij weg liep, keek hij nog één keer om naar Isabella.

'Dag Isabella!' zei hij met een knipoog. 'Ik zie je vast nog wel'

Zoey

‘Vertel eens wat over je tante’, zei Mary. ‘Wat is ze voor persoon? Hoe ziet ze eruit?’

Met een glimlach pakte Zoey haar telefoon uit haar tas.

‘Ze is echt de liefste tante die er is’, zei ze. ‘Wil je haar zien?’

‘Graag’, antwoordde Mary.

Zoey opende haar telefoon en zocht haar favoriete foto van tante Suze. Ze zat in een kleermakerszit op een grote loungestoel in een prachtige tuin terwijl ze met haar ogen dicht ergens heel erg om leek te lachen.

‘Wat is ze mooi’, zei Mary.

‘Dank je’, zei Zoey trots. ‘Dat zal ze leuk vinden om te horen. Ze is heel bescheiden.’

Tante Suzes getinte huid schitterde op de foto nog meer dan normaal. Haar grote bos krullen had ze speels in een losse staart gebonden. Op de een of andere manier had Zoey altijd iets speciaals gevoeld voor tante Suze. Alsof ze haar al heel lang kende. En dat was natuurlijk ook zo, want Zoey kende haar al haar hele leven en tante Suze was zelfs bij de geboorte van Zoey geweest. Maar toch, Zoey kon het niet zo goed verklaren; het ging verder dan dat...

‘Vroeger vroeg ik me wel eens af waarom tante Suze altijd zo vertrouwd voelde voor mij’, zei Zoey terwijl ze verder swipete naar een foto van haar en tante Suze.

‘Oké, ze is mijn tante, maar even bot gezegd: ze is niet mijn

bloedtante. Mijn opa en oma hebben haar geadopteerd toen ze anderhalf was. Ze hadden toen al mijn moeder en ze wilden graag nog een kindje adopteren. En of dat nou een meisje of een jongen was, dat maakten ze niks uit. Als ze maar een kindje in hun liefdevolle gezin konden opnemen die het echt nodig had.'

'Wat mooi', zei Mary. 'Waar kwam je tante vandaan?'

'Ze kwam uit Zuid-Afrika. Ze was plotseling wees geworden toen haar moeder onverwachts stierf. Blijkbaar had ze verder geen familie meer, want de politie kon niks vinden over haar vader of andere familieleden. Het enige wat ze wisten, was dat een oude buurvrouw tante Suze en haar moeder had gevonden in hun huis. Haar moeder was toen al een dag dood en tante Suze had al die tijd met een doorgelekte luiertuig huilend naast haar op de grond gezeten.'

Zoey slikte. Ze had het verhaal al een aantal keer van haar oma gehoord, maar ze kreeg er elke keer weer rillingen van als er aan dacht. Arme kleine tante Suze.

'Wat vreselijk', zei Mary. 'En toen?'

'Tja, toen heeft die oude buurvrouw eerst een paar kilometer met een uitgehongerde en vieze baby op haar heup naar het dorp moeten lopen, want ze woonden heel erg afgelegen en ze hadden ook geen telefoon. Eenmaal daar kon ze de politie inschakelen en zo werd er uiteindelijk door de dorpsdokter vastgesteld dat de moeder van tante Suze gestorven was aan een zeldzame bacterie. Tante Suze werd naar het ziekenhuis gebracht en gelukkig was ze alleen licht uigedroogd. Na een paar dagen werd ze naar een weeshuis gebracht en al snel kwam de vraag wat er verder met haar ging gebeuren. Als het echt moest, wilde de buurvrouw haar ook wel in huis nemen, maar eigenlijk wist ze zelf ook wel dat ze daar veel te oud voor was. Daarom besloten de instanties dat het voor tante Suze beter was dat ze door een stabiel gezin geadopteerd zou worden. En toen was daar een Nederlands gezin dat dolgraag een kindje in hun gezin wilde opnemen.'

Na een uitgebreide screening en heel veel geregeld kon kleine tante Suze na drie maanden uiteindelijk door mijn opa en oma en mijn moeder worden opgehaald en gingen ze met z'n vieren weer naar huis...'

'Poeh, wat een prachtig verhaal', zei Mary. 'Ik krijg er kippenvel van.'

Zoey glimlachte.

'Ik ook.'

Snel veegde ze een traan van haar wang.

'Ach, meisje toch', troosde Mary haar. 'Ik kan zien dat je heel veel om haar geeft.'

Zoey knikte.

'Dat doe ik ook. Heel veel.'

'Gelukkig zijn we er al bijna', zei Mary. Ze knikte naar het lampje boven hun hoofd. De stoelriemen moesten weer vast en precies op dat moment nam de gezagsvoerder het woord.

'Goedemorgen dames en heren. Zoals u wellicht gemerkt heeft, hebben wij de daling ingezet. We verwachten over een kleine tien minuten te kunnen landen op Londen Heathrow. Het is prachtig weer op deze zomerse dag en vandaag wordt er zelfs een unieke dertig graden verwacht. Ik hoop dat u heeft genoten van de vlucht en ik wil u bedanken voor het vertrouwen in FlyForYou. Ik wens u een prettig verblijf in Londen en wellicht tot ziens.'

Yes, dacht Zoey. Nog heel even en dan zou ze tante Suze eindelijk weer zien.

Jonathan

Yeah, it's is your boy Jay. 'Till the end of the day. 'Till the end of your life. Because I'm gonna make you my wife...

Terwijl Jonathan hardop rapte wat hij die ochtend geschreven had, ging zijn telefoon. Het was zijn beste vriend Thomas.

‘Yo, wazzup? Wat ga je doen vandaag? Kom je chillen? We gaan met z’n allen naar het park. Charlotte en Stacey komen ook.’

Jonathan zuchtte. Charlotte en Stacey... Dat waren wel de laatste chicks waar hij mee wilde afspreken. Het enige wat zij deden, was continu dom lachen en geheimtaal praten met elkaar. Probeer daar maar eens een normaal gesprek mee te voeren...

‘Hmmm...’, zei Jonathan. ‘Die Stacey is toch die chick met dat roze haar? Ik weet het niet man. Ik was eigenlijk aan het schrijven en zo...’

‘Ja ja, whatever’, zei Thomas. ‘Man, het is 30 graden buiten. Dan ga je toch niet binnen op je kamer blijven? Schrijven kun je vanavond ook nog. Kom gewoon mee.’

Even was het stil.

‘Dan regel ik bij mijn broer korting bij Nike....’

Jonathan glimlachte, maar gaf zich nog niet gewonnen.

‘Please Jay, doe het voor mij. Ik heb Charlotte een week niet kunnen zien en ik kon haar ook niet appen door die straf van mijn ouders.’

Jonathan lachte.

‘Ja, dan had je ook niet stiekem bij haar moeten gaan slapen gek! Wat dacht je: ze komen er toch nooit achter?’

Thomas lachte ook.

‘Ik weet het, ik weet het. Maar... het was het waard. Maar goed, als ik nu alleen ga, is Stacey nog irritanter dan normaal. Please? Ik schrijf na de vakantie de eerste maand ook al je opstellen voor Literatuur voor je, oké?’

Jonathan rolde met zijn ogen. Alsof Thomas zo goed kon schrijven.

‘Je had me al met die korting van Nike...’

‘Yes!’

Thomas slaakte een kreet van opluchting.

‘Maar echt Thom’, zei Jonathan, ‘dit is de laatste keer dat ik je wingman ben. Ik snap niet dat Charlotte haar weer meeneemt, maar je zadelt mij steeds op met die gekke chick. Als Charlotte nou eens een leuke vriendin meenam...’

‘Ik weet het Jay’, zei Thomas. ‘Ik doe echt mijn best voor je, maar je weet toch: het is de law of nature. Heb je een leuk meisje, dan heeft ze altijd een minder leuke vriendin... Maar goed, ik zie je zo. Half uurtje. Bye.’

Lachend hing Jonathan op. Hij klapte zijn schrijfboekje dicht en liep naar de douche. Terwijl hij zich uitkleedde, rapte hij opnieuw de zinnen die hij zojuist geschreven had. Dat klonk eigenlijk best goed, dacht hij.

Isabella, 1749

Sinds de ontmoeting met Ferdinand had Isabella eindelijk weer een beetje zin om 's ochtends op te staan. Hoewel ze nog steeds erg verlegen was en nooit uit zichzelf op hem af zou stappen, keek ze als ze bij de waterpomp stond sindsdien steeds of Ferdinand ergens te bekennen was. En vaak was dat ook zo. Dan dook hij opeens weer op vanachter de waterpomp of kwam hij met een grote glimlach de deur van het bediendenvertrek uit gewandeld. Blijkbaar had hij geen last van zenuwen en wist hij altijd precies wat hij moest zeggen of doen als hij Isabella zag.

'Lekker weertje he?' vroeg hij dan nonchalant. Meestal gevolgd door: 'En hoe gaat het in de keuken vandaag?'

Isabella mompelde dan vaak iets als 'goed' of 'ja, heerlijk weer', maar meer kreeg ze er verder niet uit.

Toch leek het Ferdinand niet te deren. Zo boog hij zich de vierde keer dat hij Isabella bij de waterpomp zag een beetje naar voren om wat in haar oor te fluisteren.

'Luister, ik heb een plan. Ik wil je graag helpen met die zware waterbakken, maar ik wil niet dat je steeds op je kop krijgt van Alexandra. Daarom sleep ik ze voor je tot de hoek van de keuken. Dan hoef je zelf alleen nog het laatste stukje te doen en wordt Alexandra ook niet boos op jou dat ik je heb geholpen. Vind je dat goed?'

Verbaasd keek Isabella hem aan. Het zou nooit in haar opkomen om mevrouw Alexandra alleen bij haar voornaam te noemen, maar

blijkbaar vond Ferdinand het de normaalste zaak van de wereld. En daarbij: zoiets liefs had nog nooit iemand voor haar gedaan.

‘Uhh ja, o-oke’, antwoordde ze daarom zachtjes terwijl haar hart een sprongetje maakte. ‘Als je dat echt graag wilt...’

Verlegen staaarde ze naar de grond.

‘Natuurlijk Isabella’, zei Ferdinand. ‘Voor jou wil ik dat graag doen.’

En zo gebeurde het. Sindsdien hielp Ferdinand haar elke dag met het tillen van de waterbakken. Echt praten deden ze niet, maar dat gaf niet. Die paar minuten dat ze even samen met hem kon zijn, betekenden al heel veel voor Isabella. Ze had geen idee of hij haar hielp omdat hij haar zielig vond of omdat hij haar misschien leuk vond, maar dat durfde ze natuurlijk niet te vragen. Zelfs niet als ze zichzelf de hele nacht in bed moed had ingesproken om de volgende dag eens uit haarzelf een leuk gesprek met hem aan te knopen.

Helaas was daar ook geen tijd meer voor, want op een dag kwam Ferdinand niet meer opdagen bij de waterpomp. En de daarop tien volgende dagen ook niet meer...

Zoey

Na nog veertig minuten gewacht te hebben bij de bagageband, liep Zoey eindelijk door de douanepoort naar de aankomsthal. Haar koffer was op een andere band terecht gekomen, dus ze had al die tijd bij de verkeerde staan wachten. Lekker handig...

Gelukkig had ze Mary nog wel gedag kunnen zeggen. Ze was blij dat ze haar zo had afgeleid tijdens de vlucht. Zoey was voor het eerst niet bang geweest. Ze dacht aan het visitekaartje in haar broekzak. Ze zou Mary echt nog een berichtje sturen. Misschien wilde tante Suze wel met haar mee om Mary in Londen te ontmoeten!

‘Zuzu!!’ riep tante Suze enthousiast toen Zoey de aankomsthal in liep.

‘Tante Suze!’ riep Zoey die haar direct uit de grote menigte pikte. Ze rende met haar koffer op haar af.

‘Ik heb je zo gemist!’ zei ze toen ze zich in haar armen stortte.

‘Oh Zoe’, zei tante Suze. ‘Ik jou ook! Ik ben zo blij dat je er bent!’

Ze gaf Zoey een stevige knuffel en veegde snel een traan over haar wang weg.

‘Oh god, daar ga ik weer’, zei ze.

Zoey lachte.

‘Geeft niks hoor tante Suze. Ik pinkte er net ook al eentje weg...’

‘Ha!’ zei tante Suze. ‘Dat worden nog twaalf zware dagen als we zo gaan beginnen...’

Lachend pakte ze de koffer van Zoey aan en sloeg een arm om haar heen.

‘Goede vlucht gehad lieverd?’ Hoe ging het met vliegen?’

‘Nou... Eigenlijk best goed’, zei Zoey. ‘Ik heb een vrouw ontmoet en je raadt nooit wat ik heb meegemaakt...’

Tante Suze lachte.

‘Het moet vast heel bijzonder zijn geweest. Je straalt helemaal.’

Ze pakte haar hand.

‘Kom, we gaan een taxi pakken. Dan kun je me onderweg alles vertellen!’

Jonathan

‘Maar je hebt dus een blanke moeder en een donkere vader?’
Afgeleid keek Jonathan naar Stacey. Ze had al een half uur aan één stuk door gepraat en na een paar minuten was Jonathan afgehaakt. Ondertussen was hij in zijn hoofd alweer begonnen aan een nieuwe track.

‘Uhh ja?’ zei hij. ‘Hoezo?’

Stacey nam een trekje van haar sigaret en blies de rook stoer in zijn gezicht uit.

‘Daar komen de mooiste combinaties uit.’

Geërgerd waaide Jonathan met zijn hand de rook weg. Hoewel hij er al meteen weer spijt van had, was hij toch ergens ook nieuwsgierig.

‘En met de mooiste combinaties bedoel je...?’ vroeg hij.

Opnieuw nam Stacey een trekje, maar dit keer was Jonathan voorbereid en keek hij snel de andere kant op toen ze uitblies.

‘Je weet wel, jullie halfbloedjes’, zei ze toen.

Oh wauw, dacht Jonathan en hij lachte.

‘Jullie halfbloedjes?’ herhaalde hij.

‘Ja, dat ben je toch als je gemixte ouders hebt?’ zei Stacey.

‘Uhu...’, antwoordde Jonathan terwijl hij opstond. In die bullshit over halfbloedjes en gemixte ouders had hij nu helemaal geen zin. Zijn ouders waren gewoon zijn ouders en dat gelul over ‘halfbloed’ had hij nooit begrepen. Hij wist nog niet eens wat hun bloedgroep was, laat staan de zijne. Maar goed, daar ging het ook niet om.

Sommige mensen vonden het hebben van een bepaalde huidskleur
blijkbaar zo interessant dat ze er meteen van alles uitgooiden.

Hij pakte zijn rugtas van tafel en deed hem om terwijl hij naar
Thomas en Charlotte op het bankje achter hem keek. Ze waren
hevig aan het zoenen. Hij keek op zijn horloge. Het was precies
twee uur. Prima, dacht hij. Had hij Stacey toch iets meer dan een
half uur bezig gehouden. Die korting voor nieuwe Nike sneakers
was in ieder geval binnen.

‘Nou Stacey’, zei hij, klaar om weg te gaan.

Waarschijnlijk had ze nog niet eens doorgehad dat hij was
opgestaan, want ze was druk met haar telefoon selfies aan het
maken.

‘Het uhh... was leuk, maar ik moet helaas gaan nu’, ging
Jonathan verder. ‘Moet mijn vader helpen en zo. Dusse...’

Plotseling keek Stacey teleurgesteld op.

‘Maar we hebben nog geen selfie gemaakt! Ik moet nog posten
dat ik hier met jou was.’

Jonathan beet op zijn lip om niet heel hard te gaan lachen.
Meende ze dat nou serieus?

‘Ach, ik ben toch niet zo fotogeniek. Dus uh... mazzel!’

Terwijl hij richting zijn BMX liep, zag hij Thomas tijdens het
zoenen met Charlotte vragend naar hem opkijken.

‘Nike’, mimeerde Jonathan naar hem. ‘Korting. Vijftig procent is
goed.’

Thomas maakte zich even los van Charlotte en stak zijn
middelvinger op.

‘Dertig kun je krijgen’, riep hij lachend. ‘Meer niet!’

Isabella, 1749

Uiteindelijk duurde het tien lange dagen voordat Isabella op een dag Ferdinand weer op de buitenplaats zag. In die tijd had ze de hoop om hem ooit nog terug te zien al bijna opgegeven. Hoewel het nog steeds broeierig warm en zonnig was, waren het voor Isabella vooral donkere en sombere dagen geweest.

Het enige lichtpuntje was de brief die ze van haar moeder had gekregen. Het was de eerste keer sinds ruim vier maanden dat ze wat van haar hoorde. Huilend van heimwee had Isabella hem in haar kamer gelezen.

Haar moeder had geschreven dat ze de brief stiekem had gestuurd, omdat Isabella's vader er niks van mocht weten. Ze vertelde hoe erg het haar speet dat Isabella naar het landhuis was gebracht om te gaan werken, maar dat ze ook geen andere keus hadden gehad. Isabella moest voor het gezin gaan werken, want door het tegenvallende seizoen vorig jaar had haar vader bijna niks van zijn oogst kunnen verkopen. En dus had haar vader via via werk voor Isabella geregeld bij mevrouw Alexandra.

Wat het precies inhield, had haar vader blijkbaar niet aan haar moeder verteld, want volgens haar moeder moest het vast een belangrijke baan zijn om de lord en lady te assisteren bij hun diners. Dat Isabella maar een eenvoudige dienstmeid was die alleen de zware dingen in de keuken moest doen, wist haar moeder dus niet. Maar ook al zou ze het wel weten, ze kon er waarschijnlijk

toch niks aan veranderen. De wil van Isabella's vader was nou eenmaal wet...

Gelukkig zag Isabella na tien sombere dagen Ferdinand dus plotseling weer. Toen hij haar ook zag, kwam hij blij op haar aflopen. Alsof er niks gebeurd was.

'Isabella', zei hij. 'Wat fijn om je weer te zien!'

Te verlegen om wat terug te zeggen, glimlachte ze alleen.

'Wil je niet weten waar ik ben geweest?' vroeg Ferdinand.

'Jawel', antwoordde Isabella zachtjes.

Hij glimlachte.

'Ik was met de lord mee op reis. We zijn het hele land doorgereisd. Ik had een eigen paard en ik mocht vlak achter de lord rijden. Ik serveerde hem zijn eten en drinken als we stopten en ik verzorgde zijn kleren en rijspullen. Echt, Isabella, het landschap is prachtig. We hebben door grote bossen gereden met gigantische bomen van wel een paar honderd jaar oud, we beklommen bergpaden en we galoppeerden door de mooiste bloemenvelden.'

Bij het woord bloemenvelden keek Isabella op. Misschien hadden ze wel door de bloemenvelden achter haar huis gereden! Even had ze dat heerlijke, onbezorgde gevoel van de bloemenvelden thuis weer en ze sloot haar ogen om voor een paar seconden van het gelukkige moment te genieten.

'Heb je me gemist?' onderbrak Ferdinand haar gedachten.

Voordat ze het wist, gaf ze antwoord.

'Ja, heel erg.'

Isabella schrok er zelf van, maar het leek Ferdinand niet op te vallen. Hij glimlachte van oor tot oor.

'Ik jou ook, heel erg...'

Hij pakte de waterbak die Isabella net gevuld had bij de waterpomp en sleepte hem naar de hoek van de keuken.

'Dank je wel Ferdinand', zei Isabella toen ze de bak op de hoek

weer van hem overnam.

'Ach, het is niks...', zei hij terwijl hij met een glimlach even haar hand aanraakte.

Zoey

Na anderhalf uur waren ze eindelijk in het appartement van tante Suze. Eigenlijk had tante Suze een taxi willen nemen, maar naast dat Zoey dat echt zonde van het geld vond en ze niet wilde dat tante Suze het zou betalen, wilde ze liever ook nog iets van het Engelse landschap zien. En dus hadden ze de trein genomen. Het had Zoey mooi alle tijd gegeven om alles over de hypnose van Mary en haar vorige leven te vertellen.

‘Wat intens!’ zei tante Suze toen ze klaar was met vertellen. ‘Ik denk dat Mary echt een punt heeft. Zo te horen, stond jouw onderbewustzijn te trappelen om eindelijk aan de slag te gaan met je onverwerkte verleden. Die kreeg direct zijn kans je Mary ontmoette...’

Zoey lachte. Tante Suze wist alles altijd grappig te verwoorden.

‘Dus jij gelooft er wel in?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk!’ zei tante Suze. ‘Ik heb vorig jaar eens een boek gelezen over vorige levens en vond het erg interessant. Je mag hem wel van mij lenen. Ik denk dat je er echt iets mee moet gaan doen. Laten we haar anders morgen samen even mailen. Ik ben zelf ook wel benieuwd naar een regressie.’

‘Echt?’ zei Zoey. ‘Wauw, supercool tante Suze. Dat lijkt me echt geweldig als we samen zouden kunnen gaan.’

‘Mij ook lieverd. We gaan kijken wat we kunnen regelen. Het wordt in ieder geval een topvakantie.’

Terwijl Zoey haar koffer en tas op het grote bed van tante Suze zette, schonk tante Suze een lekkere koude ice tea voor hen in. Blij keek Zoey het appartement rond. Het was een prachtige open loft met veel grote ramen en een oude houten vloer op de grond. Tante Suzes hemelbed stond middenin de ruimte en haar gigantische kledingkast bevond zich boven haar op een schattige vide. Zo onopvallend mogelijk snoof Zoey even aan het dekbed van tante Suze. Het rook zoals altijd heerlijk, naar perzik en meloen. Het lievelingsparfum van tante Suze wat ze ook altijd even op haar frisgewassen beddengoed sprayde.

Toen tante Suze vijf jaar geleden naar Londen emigreerde, had Zoey stiekem haar parfum op haar eigen kussen gespoten. Zo had ze tante Suze de eerste dagen toch nog een beetje bij haar gehad. Hoewel ze het nooit aan tante Suze had durven vertellen, had ze er erg tegen haar vertrek op gezien. Net als haar ouders en haar opa en oma, want niemand zag tante Suze graag gaan. Ze was zo lief en energiek, iedereen was dol op haar. En daarom gunden ze haar ook het allerbeste, zelf als dat betekende dat ze haar erg moesten missen.

Zoey glimlachte toen ze tante Suze in de keuken wat lekkere hapjes zag klaarmaken. Tante Suze had zo hard gewerkt om te komen waar ze nu was: haar eigen HappyLife-praktijk, middenin hartje Londen. Omdat ze altijd al geïnteresseerd was geweest in spirituele dingen, was ze zo'n tien jaar geleden begonnen met een cursus meditatie. Daarna volgden reiki, tarotkaarten leggen, handlezen en uiteindelijk opende ze haar eigen praktijk in Nederland. Na een paar jaar kreeg ze de kriebels en besloot ze haar geluk te proberen in Londen.

Hoe ze het precies voor elkaar had gekregen, weet Zoey nog steeds niet precies, maar volgens tante Suze had het vooral met 'het universele geheim' te maken. En dat was volgens tante Suze heel simpel: alles in het leven is mogelijk, als je maar duidelijk aan het

universum vertelt wat je precies wilt. En dat had ze dus gedaan, met haar prachtige appartement, inclusief aparte praktijkruimte, als resultaat.

‘Kom je Zu?’ riep tante Suze terwijl ze met een groot dienblad naar het balkon liep. ‘Gaan we lekker even bijpraten.’

Zoey glimlachte. ‘Even’ bijpraten... Alsof ze ooit een keer uitgesproken zouden zijn...

‘En’, zei tante Suze toen ze lekker op haar zonnige balkon zaten. ‘Nu we het er toch over hadden: hoe gaat het verder in de liefde?’

Zoey haalde haar schouders op.

‘Nou, ik ben nog steeds single, ready to mingle...’

Tante Suze keek verbaasd. zz

‘He, hoe kan dat nou? Ik dacht dat je na Niels lekker aan het daten was met Daniël?’

Zoey snoof en deed even haar ogen dicht om van de zon te genieten.

‘Ja, dat dacht ik ook. Totdat ik er vorige week achterkwam dat hij al vier maanden een andere vriendin had.’

‘Huh?! En dat was hij even vergeten te zeggen?’

Zoey knikte.

‘Ja, ik denk het. Als ik dat had geweten, was ik natuurlijk nooit met hem gaan daten. Je weet hoe erg ik daar tegen ben.’

‘Ja, gelijk heb je’, zei tante Suze. ‘Je moet nooit wat beginnen met iemand die al bezet is. Maar lieverd, waarom heb je me niet geappt vorige week? Ik was er graag voor je geweest.’

Opnieuw haalde Zoey haar schouders op.

‘Dat weet ik ook wel tante. Maar ik weet niet. Ik wilde je niet ongerust maken, want het gaat heus wel. Maar ik schaamde me ergens ook.’

Tante Suze pakte het bord met hapjes van tafel en zette het tussen hen op de loungebank.

‘Schamen? Waarom? Jij kunt er toch niks aan doen dat hij niet te vertrouwen was?’

Zoey knikte.

‘Ja, dat is waar, maar gewoon. Moet je kijken met hoeveel jongens ik nou gehad heb. Alleen Niels en Daniel. En Niels telde niet eens, want ik vond hem nog niet eens leuk. En Daniel... Tja, die was gewoon een player, dus die kan ik ook niet meerekenen. Pff... Ik snap gewoon niet wat ik verkeerd doe.’

Ze voelde een brok in haar keel. Hoewel ze nogal cool over Daniël deed, had ze diep van binnen echt wel liefdesverdriet. Want ja, ze was nou eenmaal verliefd op hem geworden, maar zelfs aan Mary, laat staan tante Suze, had ze dat niet durven vertellen.

Tante Suze legde haar hand op die van Zoey.

‘Lieverd, niet zo streng zijn voor jezelf. Elke jongen die jou zijn vriendin mag noemen, mag echt in zijn handjes knijpen. Je bent superslim, hebt heel veel humor en je bent ook nog eens een prachtige meid. Echt, die prins op het witte paard komt heus wel. Je bent hem alleen nog niet tegen gekomen.’

Zoey glimlachte. Dat zei tante Suze altijd als ze weer eens liefdesverdriet had. En waarschijnlijk meende ze het ook echt, maar of het ooit uit zou komen, dat was nog maar de vraag... Zoey vond het moeilijk te geloven.

‘Maar goed’, zei ze daarom snel om van onderwerp te veranderen.

‘Je appte laatst dat jij iemand ontmoet hebt. Vertel!’

